

Bubi, osobnost na kterou se nezapomíná.

I když nás někdo opustí, naše myšlenky jsou pořád s ním. A Bubi páč to byla ta kouzelná psí víla způsobila, že moje myšlenky nejsou tentokrát vůbec jenom smutné, jsou naopak poměrně veselé. Seděla jsem před časem u počítačda a psala úvodník na stránku o Bubince na svém nově vzniklém zrzavoflekatém webu. Když jsem začala psát, musela jsem přestat, protože to mě ten smutek přepadl, někdy to tak prostě je, no. Když jsem si k psaní sedla podruhé, myšlenky zaběhly do vzpomínání a mně se vybavila jedna situace, která mi opět vehnala slzy do očí. Jenže tentokrát to bylo od smíchu. Porcovala jsem tehdy maso, už jsme měli jen Bubinku. Musela pochopitelně asistovat, dozorovat, jestli svou práci konám dobře a neodfláknu to náhodou. Plný packy práce měla.

A do toho přišel pánik s tím, že : “Baničku, pod', jde se ven!”

Podívala se na něj a s výrazem: “Hele běž dneska sám,jo? Já mám ještě moc práce!” se zase otočila zpátky ke dřezu.

“BubiNO! Pod', čůrat!

“Cooo? Jdi sám, říkám Ti, že mám teď momentálně dost práce!

“Slyšelas?”

“Co??”

“Sakra, už!”

“.....”

“Hergot Blanice, ale jed' už!” nakročil pánik.

A Blanice jela..... do bydlíku. Tam zalehla a předstírala, že tam nikdy nebyla. □ □

Pánik zavyl a pravil: “Ježiš! Zlatej pes, zlatej pes, na toho se v případě nouze houkne a on jde! A tohletoo?”.... ” Ach ne, takový ponížení.... tak jo... Baničkuůůů, pojď Baničku,pojď, půjdeme čůrat, ano?”

Bubi, osobnost na kterou se nezapomíná.

A v bydlíku byla náhle zhmotnělá komtesa Blanka, která s výrazem: " No tak vidíš, kdyby ses uměl pořádně chovat k dámě, mohli jsme si tuhle ten tyjáter odpustit!" odcupitala svým nezaměnitelným krokem na chodbu a čůrat.

Pokaždý, když si na tohle vzpomenu, musím se smát. Stejně tak, jako když si pustím **kousek bitvy** mezi Bubinkou a Štajnem natočené na chalupě na video. Jak se u toho bavila a smály se jí oči. A když se Štajnidlo zapasoval pod gauč a žouželil se tam, jak se nemohl vyhrabat, v klídku si sedla a počkala si , až se zase vyžouželí ven.

Jak veselý měla očička, když svým opileckým štěkotem učila levitovat Belíšku z vedlejšího domu. Ta se vždycky fakt tak lekla, že vylítla půl metru nad zem a tam levitovala. A Bubi se řehkala, jak jí to zase vyšlo, stejně jako pokaždý předtím. A mrskala si u toho vesele tím svým párečkem, co měla místo ocásku. Nevím jak to dokázala, jak to udělala, ale naučila mě vzpomínat spíš v tom veselejším duchu a to je velkej dárek, kterej mi tu nechala.